

вата, кждѣто бѣше работилъ, тръгна къмъ село. Очитѣ му не виждаха нищо друго, освѣнъ блѣщещата синина на небето и подъ нея — открития и равенъ дискъ на степъта. На кждѣто и да се погледнѣше, виждаха се разпрегнати коля, плугове и сѣячи. По-добро врѣме за сѣитба не можеше и да има: топло, влагата — обилна. Нейко гледаше сѣкашъ още тежкитѣ зърна, които прозвѣнтѣваха, падаха въ браздитѣ, обѣщаваха и събуждаха надежди. Какви не планове зрѣяха въ ума му. Той вървѣше бързо, вглѣбяваше се въ мислитѣ си и се усмихваше.

Въ общината той не намѣри почти никого. Повсичко се виждаше, че писаритѣ, заняти и тѣ повече съземеделскитѣ си работи, бѣха позакѣснѣли. Просители липсваха. За книжа и справки не се явяваше никой. Нейко се повѣртѣ, колкото да почине, сложи тукъ-тамъ нѣколко подписа, и излѣзе. Въ селото бѣше тихо, не се виждаха минувачи, той не намираше съ какво да се развлѣче и нищо друго не му оставаше, освѣнъ да се любува на хубавото врѣме. Той наближи къмъ работилницата на Йорданъ ковача. Черенъ димъ излизаше изъ куминя и прѣзъ прозорцитѣ. Припрѣни и силни удари на чукъ слѣдваха едно слѣдъ друго и подъ тѣхъ звѣнко и мелодично пѣеше въорсѣтъ. Ковачѣтъ бѣше прѣтрупанъ съ работа. Кола, плугове, жѣтварки, какви не сѣчива и желѣзарии бѣха натрупани прѣдъ ковачницата, сжщокато болни, които чакатъ реда си прѣдъ клиниката на нѣкой лѣкаръ.

Нейко се отби да погледа. Той се спрѣ при вратата и не свари да поздрави, защото тъкмо въ тая минута ковачѣтъ изтегли съ щипцитѣ си едно зачервено желѣзо, сложи го на въорса и викна нѣщо на слугата си. Младиятъ момъкъ това и чакаше, издигна тежкия си чукъ и съ все сила започна да слага ударъ слѣдъ ударъ. Йорданъ въртѣше горещото желѣзо съ щипцитѣ,